

#hysterisch

ik denk
dat ze bang voor ons zijn
niet dat ik gelijk in zij en wij wil denken
maar trouwens
waarom zou ik niet gelijk iets controversieels zeggen
zij doen dat toch ook heel de tijd

ik heb geleerd om op mijn woorden te letten
vandaar dat ik er zo ontzettend goed in ben
sorry, was dat arrogant om te zeggen
ze zijn het niet gewend van ons
dat er wordt gezegd waar het op staat
zonder twijfel taal
in steeds kleiner wordende woordjes
met steeds smaller lijkende schouders
een steeds zachter klinkende stem
waar je makkelijk doorheen kunt praten

soms zou ik je gezicht in mijn handen willen nemen
en terwijl je semi-luistert om me te onderbreken
en willen fluisteren
hou je bek
ik kan het beter maar niet schreeuwen
dan vinden ze me hysterisch
alsof er achter het volume een wolvin zit
klaar voor een inrichting
want wat voor onherstelbare schade zou
het aanrichten
als wij de norm kapotbitten

eerlijk gezegd
heb ik geen behoefte
om iets sterk poëtisch te zeggen
over vrouwenrechten
of het belang van onze veiligheid
in mooi gekapselde kunstige woorden
alsof ze het nog nooit hebben gehoord

eerlijk gezegd
ik heb de behoefte
om van me af te bijten
met opengesperde kaken en vlijmscherpe hoektanden
om met pas gevijlde nagels vijandig uit de
linkerhoek te komen
om de verwachting van wie ik ben te schenden
wanneer ik aankom in kokerrok
en kitten heels
keurige blouse stijf gesteven
op de vloer waar door ons
voor alles twee keer zo hard gewerkt wordt
en hen toch het gezag wordt gegeven

we weten het
wat erover te zeggen
behalve
hoofd, hart en lichaam in de strijd
met al het gewicht van jaren op elkaar geperst
worden achter ons
klaar om brand te stichten
een roedel wolven
omsingel het dorp

maar dan treedt de angst in
als een dierlijk instinct
een fysieke herinnering aan alle andere keren
dat we ons verzette
prooi in de kooi van de overheerser
onderworpen aan, tam gemaakt
het kruipt in ons DNA
stapelt zich op, generatie na generatie
jaren van stoflagen
in longen opgeslagen door de eeuwen heen
branden de opgestapelde vrouwenlichamen
als houtskool
vormen zwart krijt voor op de muren
van kreten die we niet konden slaken
maar voortduren in onze lichamen en aderen
tot de vecht cyclus gesloten is

ik heb heel weinig zin
in de coquette aesthetic
me naar etiquette te gedragen

op deze bodem
behoor ik met beide benen te staan
ongeschoren
blote voeten in de grond
een in klei en modder omwonden lichaam
als krijgs vechtster
voor mijn rechten
mijn lichaam

ik schreeuw niet meer om te worden gehoord
ik huil naar de maan wanneer het donker wordt
weer wolf
overdag in kitten heels en kokerrok
keurig gesteven

maar als de nood het hoogste is
zijn we niet vergeten
hoe de vrouwen voor ons leefden
stoppen we met de beleefdheden
en bijten terug

of sorry
vinden ze dat
te hysterisch

- Jasja Renne

www.jasjarenne.nl

#hysterical

*I think
they're afraid of us
not that I instantly want to differ
between us and them
however
why wouldn't I say something controversial right
of the bat
they do it all the time*

*I've learned to carefully select my words
that's why I'm so outrageously skilled at this
sorry, was that arrogant to admit
they aren't used to hearing us
say it as it is
no sugar to coat
our continuously shrinking words
shrinking shoulders
shrinking voices
easy to interrupt.*

*at times I wish to capture your face in my hands
whilst you're semi-listening to what's being said
and whisper
shut the fuck up
it's better not to erupt into a vocal throat
they might feel threatened, think I'm hysterical
as if a she-wolf waits behind the volume
ready for another mental hospital
to be captured in, imagine
the damage we could do
if we bit back.*

*honestly,
I do not feel called to something explicitly poetical
about female rights
or the importance of our safety
in perfectly picked picture perfect picket
white fence words
like we've never heard them before*

*honestly,
I feel called
to use my teeth and tear apart
the patriarchy
with unhinged jaw and unhinged actions
freshly sharpened nails
like my tongue
and ruin the expectation
of who I'm supposed to be*

*arriving in pencil skirt and kittenheels
where we work twice as hard in obedience
while they still get to call the shots*

*we know, we know
what's there to say about it
except
body and mind, heart at war
with all the pressure of generations before us
pressured into a fire to burn the norm down
a pack of she-wolves
circling the village
that taught us to sit and be quiet.*

attack

*but then
fear enters
like a forgotten instinct
a physical memory of all others who disobeyed
and paid for their resistance in captivation
tamed
it threads through our DNA
generation after generation
years of struggle collecting dust in our silence
captured in lungs unable to scream
burning on body's build with a woman's love
blackening the walls
fighting continuously
until the flight response finally finishes
it never does*

*so I feel very little
for coquette aesthetics
or curated softness*

*I'm destined to stand upon this soil
barefooted, unshaven
covered in mud and blood
a body that belongs to me.*

*I no longer scream desiring to be heard
I howl at the moon
at night
where wolf
collides with pencil skirt and kittenheels
when necessary
however
when the tide is high
we haven't forgotten
the women before us
or coming after us
we teach them how to howl again
leave the pleasantries
and bite back*

*sorry
do you think
that's too hysterical.*

- Jasja Renne

www.jasjarenne.nl